10/05/2022

Η εορτή της Κυριακής των Μυροφόρων στο Πατριαρχείο

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Την Κυριακή των Μυροφόρων γιόρτασε την Κυριακή, 25η Ἀπριλίου/ 8η Μαΐου 2022, στη σημερινή Ρέμλη και παλαιά Αριμαθαία, αλλά και στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου, το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων.

Σύμφωνα με την ανακοίνωση του, κατά την Κυριακή αυτή η Εκκλησία επιτελεί τη μνήμη **Ιωσήφ, του κηδευτού του Κυρίου**, καταγομένου εξ Ἀριμαθαίας - σημερινής Ρέμλης -ευσχήμονος βουλευτού, του ζητήσαντος παρά του Πιλάτου (Μάρκ. 15, 43-46) καί ἐνταφιάσαντος μετά τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν τό ἄχραντον Σῶμα του Κυρίου Ιησού.

Στην Ιερά Μονή του Πατριαρχείου στη Ρέμλη, τελέσθηκε θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος του Μακαριωτάτου Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων των Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Ιόππης κ. Δαμασκηνού, Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου καί Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Αγιοταφιτών Ιερομονάχων καί Αραβοφώνων Πρεσβυτέρων εν

συμμετοχή πυκνού λαού Ορθοδόξων της πόλεως.

Στο Κοινωνικό της θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος κήρυξε τον θείο λόγο ως ἔπεται:

«Ἐλθών ᾽Ιωσήφ ὁ ἀπό ᾽Αριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καί αὐτός ἦν προσδεχόμενος τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρός Πιλᾶτον καί ᾐτήσατο τό σῶμα τοῦ ᾽Ιησοῦ. Ὁ δέ Πιλᾶτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καί προσκαλεσάμενος τόν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτόν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καί γνούς ἀπό τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τό σῶμα τῷ ᾽Ιωσήφ· καί ἀγοράσας σινδόνα καί καθελών αὐτόν ἐνείλησε τῇ σινδόνι καί κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καί προσεκύλισε λίθον ἐπί τήν θύραν τοῦ μνημείου», (πρβλ. Μάρκ. 15, 43-46).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Σήμερον ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει τήν μνήμην τῶν ἁγίων Γυναικῶν Μυροφόρων, ὡς καί τήν μνήμην Ἰωσήφ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαίας, τοὐτέστιν ἐκ τῆς πόλεως ὑμῶν Ρέμλης, κεκρυμμένου ὄντος μαθητοῦ. Κατά δέ τήν μαρτυρίαν τῶν Εὐαγγελιστῶν, αἱ μέν Μυροφόροι γυναῖκες ἐγένοντο ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως οἱ δέ Ἰωσήφ καί Νικόδημος τῆς ταφῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τῆς θεανθρωπίνης φύσεως Αὐτοῦ.

«Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες πρῶται τήν Ἀνάστασιν εἶδον καί τοῖς μαθηταῖς ταύτην εὐηγγελίσαντο» κατά τόν συναξαριστήν. Πρῶται αὗται αἱ γυναῖκες ἐγένοντο μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ: «μή ἐκθαμβεῖσθε· ᾽Ιησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν τόν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν», (Μάρκ. 16,6). Ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος διεκρίθησαν διά τήν τόλμην καί παρρησίαν αὐτῶν, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Μᾶρκος: «Ἐλθών ᾽Ιωσήφ ὁ ἀπό ᾽Αριμαθαίας, ... τολμήσας εἰσῆλθε πρός Πιλᾶτον καί ᾐτήσατο τό σῶμα τοῦ ᾽Ιησοῦ», (Μάρκ. 15,43).

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, ἀποτελεῖ τό πλήρωμα τοῦ νόμου καί τῶν Προφητῶν, τοὐτέστιν τήν ἀποκάλυψιν τοῦ σκοποῦ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐκ τῶν ἁγνῶν αἱμάτων Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Μέ ἄλλα λόγια, εἰς τάς Μυροφόρους γυναῖκας καί τούς κρυφούς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ καί Νικοδήμῳ ἐδόθη ἡ χάρις τοῦ μαρτυρῆσαι καί λαλῆσαι «ὅ ἀκηκόασιν, ὅ ἑωράκασιν, ὅ ἐθεάσαντο καί αἱ χεῖρες αὐτῶν ἐψηλάφησαν», (πρβλ. Α΄ Ἰωάν. 1,1).

Αὐτή αὕτη ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐδόθη εἰς τόν πρότερον ὄντα βλάσφημον καί διώκτην καί ὑβριστήν, (Α΄ Τιμ. 1,13) θεῖον Παῦλον, ὅτε ἐκλήθη εἰς τό Ἀποστολικόν ἀξίωμα αὐτοῦ. Ἀκούσωμεν αὐτοῦ λέγοντος: «ἐμοί τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τόν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ καί φωτίσαι πάντας τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τά πάντα κτίσαντι διά ᾽Ιησοῦ Χριστοῦ, ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καί ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διά τῆς ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ. 3, 8-9).

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὄντες μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς ἁγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἥν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ αἵματος, (Πράξ. 20,28) κατέστημεν κοινωνοί καί μέτοχοι τοῦ ἀνεξιχνιάστου πλούτου τοῦ Χριστοῦ, καί τοῦ φωτισμοῦ τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπό τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, ἀλλά καί τῆς πολυποικίλου σοφίας τοῦ Θεοῦ.

Ὄντως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ κενός, ὁ ἄδειος Αὐτοῦ Τάφος, ἔνθα «λαμβάνομεν τήν πεῖραν», (πρβλ. Ἑβρ. 11,36) τῆς συναναστάσεως ἡμῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ κατά τήν θείαν Λειτουργίαν: «ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωήν αἰώνιον καί ἐγώ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ», (Ἰωάν. 6,54) λέγει Κύριος. Ἡ ἁγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι ὁ τόπος καί ὁ χῶρος «τοῦ Πάσχα τοῦ Κυρίου», δηλαδή ὁ τόπος ἤ καλύτερον εἰπεῖν τό κενόν μνῆμα ἐκ τοῦ ὁποίου Χριστός ὁ Θεός ἡμᾶς διαβιβάζει ἐκ τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας (= τῆς ἀσθενείας) πρός ζωήν αἰώνιον καί ἐκ τῆς γῆς πρός οὐρανόν, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνῳδός «θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν Ἅιδου τήν καθαίρεσιν ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεόν καί ὑπερένδοξον».

Ὁ Ἱερώτατος Παῦλος ἐπιτιμᾷ αὐτούς οἱ ὁποῖοι λέγουσι ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἐστι (Α΄ Κορ. 15, 12), λέγων ὅτι ἐάν ὁ Χριστός δέν ἀνέστη εἶναι ματαία καί ἄνευ περιεχομένου ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν: «εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν» (Α΄ Κορ. 15, 14). Ἐπισημαίνοντες τήν δύναμιν τῆς πίστεως, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καί Εὐαγγελισταί παραγγέλλουσι, ὁ μέν Παῦλος, «Ὡς οὖν παρελάβετε τόν Χριστόν ᾽Ιησοῦν τόν Κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε, ἐρριζωμένοι καί ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ καί βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει καθώς ἐδιδάχθητε», (Κολ. 2,6-7).

Ὁ δέ Ἰούδας ὁ ἀδελφός τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου γράφει ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ «Ἀγαπητοί, ...ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑμῖν παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει», (Ἰούδ. 1,3). Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος

κηρύσσει λέγων «Αὕτη ἐστιν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν», (Α΄ Ἰωάν. 5,34). Οὐδείς δύναται νά ἀντιμετωπίσῃ τήν πίστιν ἡμῶν, ἡ ὁποία διά τῶν ἔργων ἔχει ἀποκομίσει εἰς ἡμᾶς τά νικητήρια. Οὐδείς δύναται πρός αὐτήν, ἄπαξ τοῖς ἔργοις τά νικητήρια τῆς καθ' ἡμᾶς πίστεως ἀπενεγκαμένης», σχολιάζει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

«Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν ᾅδου τήν καθαίρεσιν ἄλλης βιοτῆς», δηλαδή τήν ἀπαρχήν τῆς αἰωνίου ζωῆς, λέγει ὁ ὑμνῳδός, ἀκούων εἰς τό κήρυγμα τοῦ θείου Παύλου: «Νυνί δέ Χριστός ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο», (Α΄ Κορ. 15,20).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός τέλειος ὢν Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος γέγονεν ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων, διότι πρῶτος ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐπάτησε τόν θάνατον, ὅπως ἀκριβῶς καί ὁ προπάτωρ Ἀδάμ εἰσῆλθεν εἰς τόν θάνατον τῆς ἁμαρτίας «καί γέγονεν ἀπαρχή τῶν ὠλισθηκότων (=πεσόντων) εἰς φθοράν», λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Κατά δέ τόν ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν, «ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς ἐστιν ἀνανέωσις καί τοῦ πρώτου διά τήν ἁμαρτίαν θανάτῳ καταποθέντος Ἀδάμ, καί διά θανάτου πρός γῆν ὅθεν ἐπλάσθη παλινδρομήσαντος, ἀναζώωσις καί ἀνάπλασις καί πρός ζωήν ἀθάνατον ἐπανέλευσις» (Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶναι ἀναζώωσις καί ἀνάπλασις καί ἐπάνοδος πρός τήν ἀθάνατον ζωήν τοῦ πρώτου Ἀδάμ πού καταβροχθίσθηκε ἀπό τόν θάνατον λόγῳ τῆς ἁμαρτίας καί διά τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρός τήν γῆν ἀπό τήν ὁποίαν ἐπλάσθη).

Ὅπως τόν Ἀδάμ πρώτη τόν εἶδε ἡ Εὔα, ἔτσι καί τόν Χριστόν ἀναστάντα εἶδε ἡ γυναῖκα, ὡς λέγει καί πάλιν ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «Πρώτη τῶν ἄλλων εἶδε γυνή. Τό γάρ τῆς τοῦ Κυρίου Ἀναστάσεως Εὐαγγέλιον πρώτη πάντων ἀνθρώπων, καθάπερ καί προσῆκον ὑπῆρχε καί δίκαιον ἡ Θεοτόκος παρά τοῦ Κυρίου ἐδέξατο, καί αὕτη τοῦτον ἀναστάντα πρό πάντων εἶδε καί τῆς αὐτοῦ θείας ὁμιλίας ἀπήλαυσε».

Διά τῆς Ἀναστάσεώς Του, ὁ Κύριος καί Θεός ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐγκαινίασε τήν εἴσοδον εἰς τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν διό καί ἡμεῖς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν τήν ὑπερευλογημένην Θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τάς Μυροφόρους γυναῖκας ὡς καί τούς ἐνταφιαστάς τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ τόν ἀπό Ἀριμαθαίας καί τόν θεολόγον Νικόδημον, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτῶν ἀξιωθῶμεν τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Την επιμέλεια της πανηγύρεως ανέλαβε ο δραστήριος Αρχιμανδρίτης π. Νήφων, προσφωνήσας τον Πατριάρχη και παραθέσας μετά του Κοινοτικού Συμβουλίου μεσημβρινή τράπεζα, κατά την οποία ο Μακαριώτατος

προσεφώνησε και πάλι ως έπεται:

«Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, ψάλατε δή τῷ ὀνόματι αὐτοῦ· δότε δόξαν αἰνέσει αὐτοῦ», (Ψαλμ. 65, 1-2) ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἐντιμότατε Πρόεδρε καί τίμια μέλη του Δημοτικοῦ Συμβουλίου,

Ὁσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρῖτα π. Νήφων,

Ἡ χάρις τοῦ κεκρυμμένου μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ ὡδήγησε τά διαβήματα ἡμῶν εἰς τήν γενέτειραν αὐτοῦ πόλιν τήν Βιβλικήν Ἀριμαθαίαν, δηλονότι τήν σημερινήν Ρέμλην, ἵνα συνεορτάσωμεν μετά τοῦ ἐνταῦθα διαβιοῦντος εὐσεβοῦς Ρωμαιορθοδόξου Rum-Orthodox ποιμνίου ἡμῶν τό Πάσχα Κυρίου, δηλαδή τήν τριήμερον ταφήν καί λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό γεγονός τοῦτο τῆς εὐλογημένης Πασχαλίου ἡμῶν συνάξεως κλήρου καί λαοῦ ἀναδεικνύει τήν ὑποστατικήν δύναμιν τῆς ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως κατά τήν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου λέγοντος: «καί ὁ λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρά πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας», (Ἰωάν. 1,14).

Τήν δόξαν ταύτην τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ Ἀθανάτου ὑπάρχοντος, κηρύττει καί ὁμολογεῖ μετά παρρησίας ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καί ἰδιαιτέρως ἡ μήτηρ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, τοὐτέστιν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία εἶναι τεθεμελιωμένη ἐπ’ αὐτοῦ τοῦ τόπου τοῦ Γολγοθᾶ τοῦ καθαγιασμένου διά τοῦ θείου καί σταυρικοῦ αἵματος, ἀλλά καί ἐπί τοῦ καινοῦ καί κενοῦ Τάφου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέλαμψεν ἡ ἀλήθεια, τό φῶς τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Αὐτό τοῦτο τό ἀνέσπερον φῶς τῆς δόξης τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, τοὐτέστι τήν ἀλήθειαν, τήν εἰρήνην, τήν δικαιοσύνην καί τήν ἀγάπην Αὐτοῦ ὡς καί τήν ἄπειρον Αὐτοῦ φιλανθρωπίαν διακονεῖ διά μέσου τῶν αἰώνων εἰς τήν εὐρυτέραν περιοχήν τῆς Ἁγίας Γῆς διά τῆς ὁρατῆς καί ἀοράτου παρουσίας αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, τό παλαίφατον δηλονότι (Rum Orthodox) Πατριαρχεῖον, ἀκούουσα πάντοτε εἰς τά τοῦ Κυρίου παραγγέλματα: «μήν φοβηθεῖτε … ἐν τῷ κόσμῳ θλῖψιν ἔξετε· ἀλλά θαρσεῖτε, ἐγώ νενίκηκα τόν κόσμον», (Ἰωάν. 16,33)· «καί αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν· τίς ἐστίν ὁ νικῶν τόν κόσμον, εἰ μή ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ;», (Α΄ Ἰωάν. 5, 4).

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἐν ταῖς ἡμέρες ἡμῶν ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ καί τῆς ἀνομίας

εἶναι εἰς ἐνέργειαν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος «τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας», (Β΄ Θεσ. 2,7). Ἡμεῖς ὅμως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐνισχυόμενοι ὑπό τόν θεῖον τῆς Ἀναστάσεως φωτισμόν καί τήν ἐλπίδα, δέν πτοούμεθα οὔτε δειλιοῦμεν, διότι ὡς λέγει ὁ ἱερώτατος Παῦλος, ὁ Θεός καί Σωτήρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν «ἔδωκεν ἑαυτόν ὑπέρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσηται ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀνομίας καί καθαρίσῃ ἑαυτῷ λαόν περιούσιον, ζηλωτήν καλῶν ἔργων», (Πρβλ. Τιτ. 2,13 -14).

Χριστός Ἀνέστη! Ἔτη πολλά, εὐλογημένα καί εἰρηνικά”.

Επίσης, τό γεγονός αυτό εορτάσθηκε και στο παρεκκλήσιο των Μυροφόρων Γυναικών, το προσκείμενον εσωτερικώς στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Ιακώβου του Αδελφοθέου διά θείας Λειτουργίας, προεξάρχοντος εν χοροστασία του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους, συλλειτουργούντων των εφημερίων του Ναού Πρεσβυτέρων π. Φάραχ Μπαντούρ και π. Γεωργίου Μπαράμκη, ψάλλοντος του μοναχού Ιωσήφ Αγιορείτου και των κ. Φάντη καί κ. Γαβριήλ δεξιά ελληνιστί και της χορωδίας του Ναού υπό τόν κ. Ριμόν Κάμαρ αριστερά αραβιστί εν συμμετοχή των Ιεροσολυμιτών ενοριτών του Καθεδρικού Ναού τούτου.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας ο Σύλλογος των Μυροφόρων Γυναικών της Κοινότητος του Ναού τούτου και οι Επίτροποι έδωσαν αναψυχή στο κέντρο Ουζούντ.